

Arrest

nr. 348 946 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2026 met refertenummer 136904.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 september 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit op basis van haar feitelijke relatie met een Roemeense onderdaan.

1.2 Op 19 februari 2026 wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd voor verzoekende partij en wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.09.2025 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met [P., G.] RR: [...] van Roemeense nationaliteit in de hoedanigheid van feitelijke partner van mevrouw, in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon; “

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: “Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]”;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Betrokkene legt bij zijn aanvraag zijn Albanees paspoort met nr. BC4294219 voor met geldigheidsduur 10.05.2023 – 09.05.2033. In dit paspoort zijn verschillende Schengen in- en uitreisstempels terug te vinden, waarvan de laatste inreisstempel dateert van 07.01.2024. Er is geen uitreisstempel nadien.

Betrokkene verblijft bijgevolg sinds 07.01.2024 onafgebroken op het Schengengrondgebied.

Onderdanen van Albanië zijn vrijgesteld van de visumplicht (voor zover zij over een biometrisch paspoort beschikken), maar zij mogen niet langer dan de termijn vastgesteld in artikel 6 van de wet van 15.12.1980 in het Rijk verblijven. Overeenkomstig voornoemd artikel 6 van de wet van 15.12.1980 mogen vreemdelingen niet langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Rijk verblijven, tenzij een visum een andere duur bepaalt of de vreemdeling een verblijfsvergunning in het Rijk bezit. Gelet betrokkene laatst inreisde op 07.01.2024 en niet over een visum, een visumvervangend document of een verblijfsvergunning beschikt, moet geconcludeerd worden dat de geldende termijn in artikel 6 van de wet van 15.12.1980 overschreden is. Betrokkene slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd.

Uit niets kan blijken dat betrokkene langer dan negentig dagen binnen een periode van 180 dagen in het Rijk kan verblijven, noch kan blijken dat betrokkene beschikt over een visum of een gelijkgesteld grensoverschrijdend document dat een andere duur bepaalt.

De inreisvisumplicht en de binnenkomst wordt enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid inuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zich niet dient te houden aan de in artikel 6 van de wet van 15.12.1980 geldende termijn van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen of aan de vereiste grensoverschrijdende documenten. Geen van de voorgelegde stukken doet hieraan afbreuk.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is er geen sprake, evenmin kan enige medische problematiek die het nemen van deze beslissing zou kunnen verhinderen blijken uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene: betrokkene is een volwassen persoon die geen wettelijke band heeft met de beweerde partner. Uit niets kan blijken dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visum- of binnenkomstformaliteiten te vervullen een onevenredige vereiste zou zijn. Derhalve kan het gezinsleden met zijn voorgehouden partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Zij kunnen in tussentijd contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen, dit blijkt immers uit de voorgelegde stukken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.3 Op 3 maart 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en tot nietigverklaring

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 7 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Blijkens de aanhef van haar verzoekschrift wenst verzoekende partij ook een vordering tot schorsing in te dienen. Zij onthoudt zich echter van een uitzetting in hoeverre een dergelijke vordering tot schorsing nodig zou zijn.

3.2 Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 (oud) van de wet van 15 december 1980, kan de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde brengt verschillende gevolgen met zich mee.

Verwerende partij herinnert aan de verplichting van verzoeker *in concreto* aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing hem blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In casu neemt verzoekende partij genoegen met de formele vermelding van haar vordering tot schorsing in de hoofding van het verzoekschrift zonder ergens *in concreto* te bespreken waarin de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken. Er kan dan ook enkel besloten worden dat dit aspect van haar vordering als niet-ontvankelijk aanzien moet worden.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In het middel ten aanzien van de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 40bis, §4, 41, §2 en 47 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 47 en 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

“NOPENS DE MIDDELEN

2.2.1. NOPENS DE BESLISSING HOUDENDE WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN 3 MAANDEN

2.2.1.1. SCHENDING VAN ART. 47 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (HIERNA AFGEKORT: “VREEMDELINGENWET”), IUO. ART. 40BIS § 4 VAN DE VREEMDELINGENWET IUO. ART. 41 § 2 VAN DE VREEMDELINGENWET

1980 IUO. ART. 47 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981 (VREEMDELINGEN-KB)

5.

De aanvraag van verzoeker wordt geweigerd op grond van de overweging dat verzoeker geen inreisvisum voorlegt en niet aantoont dat hij over het recht op vrij verkeer en verblijf zou beschikken.

De relevante bepalingen zijn de volgende:

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker de schending aanvoert luidt als volgt:

*“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
(...)”*

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling - op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

- 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of
- 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2 Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

Art. 47/2 van de Vreemdelingenwet:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Volledigheidshalve wordt vermeld dat artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar het hierboven geciteerde artikel 58 verwijst, als volgt luidt:

"Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven. In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bestreden beslissing verwijst luidt als volgt:

"§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° De documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Gelet op een samenlezing van de artikelen 41, §2, en 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet en gezien het BRAX-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 dat werd gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn, dient te worden geconcludeerd dat verwerende partij ten onrechte stelt dat uit artikel 40bis § 4 Vw. iuo. artikel 41 Vw zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen.

Nergens in de bestreden beslissing kan een uiteenzetting worden teruggevonden waarom deze conclusie andersluidend zou dienen te zijn, in het geval dat de verblijfsaanvraag werd ingediend door een ander familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Immers bepaalt artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet: “Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De wetgever heeft dus uitdrukkelijk bepaald dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een burger van de Unie – waaronder dus artikel 41, §2 van deze wet – van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 juncto artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet schendt door naast een geldig paspoort tevens een geldig visum te vereisen.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

6.

Ook de verwijzing naar artikel 58 van het Vreemdelingsbesluit kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Dit artikel bevat immers een gelijkaardige inhoud als artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet vermits het stelt: “Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Verder verwijst verweerder naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit iuo. artikel 45 van hetzelfde besluit. De eerst vermelde bepaling werd hierboven reeds weergegeven. De tweede vermelde bepaling luidt als volgt: “Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven. In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Vermits artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit niet van toepassing acht op de andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, is verzoeker van oordeel dat deze familieleden van een burger van de Unie niet kosteloos een inreisvisum kunnen verkrijgen en dat de gehanteerde termijnen ook niet op hen van toepassing zijn.

Uit artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit volgt echter niet dat als een derdelander familielid van een burger van de Unie zich niet aan de grens doch wel bij de gemeente aanmeldt, hij verplicht eerst een inreisvisum moet aanvragen.

Verweer zal vermoedelijk nog verwijzen naar het BRAX-arrest van het Hof van Justitie en betogen dat familieleden, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet kunnen worden beschouwd als begunstigen van de richtlijn 2004/38/EG, zodat zij ook geen aanspraak kunnen maken op de voordelige bepalingen van deze richtlijn en dus niet behoren tot de familieleden waarover het BRAX arrest een uitspraak deed. Verzoeker brengt hier thans reeds tegenin dat een zulk betoog voorbij zou gaan aan het gestelde in

artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet dat de volledige §2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet toepasbaar maakt op familieleden bedoeld in artikel 47/1 van deze wet.

Er is geen wettelijke of andere grondslag waaruit blijkt de Belgische wetgever op dit punt de bedoeling had de familieleden, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, anders te behandelen dan de familieleden van burgers van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ook de parlementaire werkzaamheden bevatten geen aanwijzingen dat “de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden” een andere draagwijdte zouden hebben wanneer zij worden toegepast op de familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer 2013- 2014, nr. 3239/001).

2.2.1.2. SCHENDING VAN ART. 52 § 3 VAN HET VREEMDELINGEN-KB

7.

Art. 52 § 3 van het Vreemdelingen-KB bepaalt:

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu stelt verwerende partij in essentie dat verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, nl. en inzonderheid dat hij (het bewijs van) het inreisvisum niet heeft overgemaakt.

Overeenkomstig art. 52 § 3 van het Vreemdelingen-KB is uitsluitend de gemeente bevoegd om de aanvraag te weigeren.

Inzoverre verwerende partij de aanvraag van verzoeker weigert op grond van de vermeende onvolledigheid van het dossier, dient vastgesteld dat deze bevoegdheid uitsluitend bij het gemeentebestuur ligt, dewelke niet de onvolledigheid van het dossier heeft besloten.

Weze daarbij ook opgemerkt dat de bij aanvang van de aanvraag door het gemeentebestuur afgegeven bijlage 19ter nergens gewag gemaakt van nog neer te leggen stukken. (zie stuk 2) Er worden geen bijkomende stukken gevraagd.”

In het middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten werpt verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het EVRM en blijkt uit het verzoekschrift ook vna de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel waarbij zij dit middel als volgt uit één zet:

“2.2.2. NOPENS DE BESLISSING HOUDENDE AFGIFTE VAN EEN BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

2.2.2.1. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA AFGEKORT: EVRM)

8.

De bestreden beslissing bevat anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu dient vastgesteld dat bij de totstandkoming van deze beslissing helaas niet op een ernstige wijze rekening wordt gehouden met het gezins- c.q. familieleven van verzoeker met zijn partner, mevr. PIRVU.

Verzoeker heeft nochtans de nodige stukken neergelegd ten bewijze van zijn relatie met mevr. PIRVU

- Foto's
- Telefonische communicatie
- Feitelijke samenwoning

Verzoeker heeft reeds jarenlang een duurzame en stabiele relatie met zijn partner.

Door te stellen dat het koppel zich ten allen tijde “elders” zou kunnen vestigen, gaat verwerende partij op lichtzinnige wijze voorbij aan het gegeven dat mevr. PIRVU voltijds werkt en derhalve niet zondermeer kan verhuizen.

Verwerende partij concretiseert bovendien niet en preciseert evenmin waar verzoeker en zijn partner zich dan wel gezamenlijk zouden kunnen vestigen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.”

4.2 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in realiteit ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.6 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 september 2025 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 47/2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zij wenst immers een zogenaamde gezinshereniging aan te vragen met haar in België wonende feitelijke partner van Roemeense nationaliteit.

Als gevolg hiervan wordt zij in het bezit gesteld van een document ‘*bijlage 19ter*’, waarbij zij verzocht werd binnen de drie maanden alle nodige stukken voor te leggen om in dit kader tot een beoordeling te kunnen komen. Op 19 februari 2026 wordt de aanvraag vervolgens geweigerd omdat verzoekende partij niet kan bewijzen dat zij niet langer dan de toegestane termijn op het grondgebied van de Schengenzone verbleef. Personen van Albanese nationaliteit zijn inderdaad vrijgesteld van de visumplicht. Daarvoor zijn zij echter toegestaan om binnen een periode van 180 dagen 90 dagen in België te verblijven. Voor een andere duur dienen zij een visum te hebben of een verblijfsrecht. Verzoekende partij slaagt er niet in te bewijzen dat zij deze termijn niet overschreden heeft en hiervoor wordt verzen naar de stempels in haar paspoort.

4.7 In haar verzoekschrift voert verzoekende partij aan dat de voorwaarde voor een inreisvisum niet voorzien is in de wet en dan ook gevraagd kan worden door verwerende partij. In dit kader verwijst zij onder meer naar het zogenaamde *Brax*-arrest. In de afgeleverde bijlage 19ter zou niet verzocht zijn om meer documenten en dan meer precies in verband met de inreisdocumenten neer te leggen. Daarnaast zou ook enkel de gemeente haar aanvraag kunnen weigeren en niet verwerende partij.

4.8 Met haar aanvraag vraagt de verzoekende partij in de praktijk om een specifiek verblijfsrecht, met name als “*ander familielid*” van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie.”

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te “vergemakkelijken” (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

De Raad is bijgevolg gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van de desbetreffende nationale wetbepalingen. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie ontnemen niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruik gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, punt 53).

De in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontnemen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”.

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, bepaalt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet aldus in een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Uit deze bepalingen volgt dan ook duidelijk dat enkel de familieleden gedefinieerd in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn de begunstigden zijn van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, maar wel op basis van haar feitelijke partner van Roemeense nationaliteit en daarbij heeft zij om een verblijf gevraagd als een ‘ruimer familielid’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder b), van de Burgerschapsrichtlijn. Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander - niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn vallend - familielid zijn van een Unieburger, geen inreis- en verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, “overeenkomstig zijn nationaal recht” enkel de binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest “Rahman” (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt. Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak “Rahman” op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”.

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt “overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Aldus moet worden vastgesteld dat de in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn genoemde familieleden, niet beschikken over de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie niet rechtstreeks een recht op binnenkomst of verblijf ontleen aan het Unierecht. Het “faciliteren” in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn betekent niet dat er van rechtswege een recht op verblijf bestaat omwille van hun status alleen, doch enkel dat de lidstaten dit verblijf moeten vergemakkelijken. Het recht op verblijf wordt bijgevolg dan ook toegekend overeenkomstig de bepalingen van het interne recht van de betrokken lidstaat.

4.9 Zoals hoger reeds aangeduid, is de Raad gehouden de nationale wetgeving die de omzetting vormt van Unierechtelijke bepalingen, te interpreteren overeenkomstig het doel en de tekst van de richtlijn, zoals nader uitgelegd door het Hof van Justitie.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc. nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de vreemdelingenwet (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (onderlijning van de Raad) overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Alleszins blijkt niet uit de bewoordingen of ontstaansgeschiedenis van beide artikelen dat hier anders over geoordeeld dient te worden. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekende partij als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In de mate dat verzoekende partij in haar middel betoogt dat de voorwaarde van geldige binnenkomstdocumenten er haar niet van kan weerhouden om zonder meer een verblijfsaanvraag te doen, vindt haar standpunt dan ook geen steun in de wet. De Raad wijst er hierbij op dat personen van Albanese nationaliteit inderdaad in principe vrijgesteld van de plicht om een visum voor te leggen om toegang te krijgen tot de Schengenzone. Deze vrijstelling is echter niet onbeperkt en de verblijfsduur is beperkt tot 90 dagen in een periode van 180 dagen. Indien Albanese onderdanen voor een langere tijd in de Schengenzone wensen te verblijven, dienen zij te beschikken over een visum voor deze specifieke langere duur of een verblijfsvergunning. Uit het paspoort dat verzoekende partij heeft neergelegd blijkt dat zij voor het laatste op 7 januari 2024 dit grondgebied is binnen gereisd zonder dat zij het grondgebied opnieuw verlaten heeft. De geldigheidsduur van de vrijstelling van een visum is intussen dan ook ruim verstreken. Bijgevolg kan er enkel besloten worden dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig visum dat haar verblijf op dat moment dekte en van een geldige vrijstelling kan ook al evenmin nog sprake zijn.

Artikel 41, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot terugdrijving over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “in artikel 41, tweede lid” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken dertelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn, evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19^{ter} van 25 september 2025) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om de nodige stukken voor te leggen, wat betekent dat zij binnen deze termijn ook een geldig inreisvisum of documenten waaruit blijkt dat zij kon genieten van de vrijstelling voor de visumplicht diende voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.10 Artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*.

Dit alternatief is *in casu* niet aan de orde, nu verzoekende partij zelf om een recht op verblijf heeft verzocht in functie van haar feitelijke partner met Roemeense nationaliteit en zij in deze hoedanigheid niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland geniet (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 19-20).

Artikel 41, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Artikel 52, § 1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat: *“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”*, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient *“bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19^{ter}”*.

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40^{ter}, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid, juncto artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw), van de Vreemdelingenwet in ieder geval niet teniet. Er anders over oordelen zou betekenen dat er dan geen enkele documentaire verplichting zou gelden wat uiteraard niet overeenstemt met de realiteit.

4.11 De voorwaarde om een paspoort met desgevallend een geldig visum voor te leggen volgt uit artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto*, artikel 41 van de Vreemdelingenwet en geldt in beginsel voor de beide categorieën van derdelander-familieleden. Zoals hoger uiteengezet, voorziet artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat het familielid dat er niet in slaagt de documenten te overleggen, ook op andere wijze kan aantonen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Zoals hoger reeds aangehaald, werd deze mogelijkheid in artikel 41 van de Vreemdelingenwet voorzien teneinde de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met het arrest *“Brax”* van het Hof van Justitie van 25 juli 2002. Verzoekende partij, die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten blijkt te beschikken, toont ook niet op een *“andere wijze”* aan dat zij het recht op vrij verkeer geniet. Het arrest *“Brax”* heeft betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, (met name de echtgenoot), die reeds op grond van hun status over een verblijfsrecht beschikken. Verzoekende partij, die een aanvraag deed als *“ander familielid”* zoals bedoeld in artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, toont aldus niet aan dat zij zou beschikken over een recht op vrij verkeer en derhalve zou voldoen aan de in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde. Evenmin toont zij aan dat de onderrichtingen van voormeld arrest één op één op haar situatie toegepast zouden kunnen worden. De Raad besluit dan ook dat het onderscheid tussen de beide besproken categorieën van familieleden van Unieburgers voldoende duidelijk is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geldende bepalingen foutief op haar situatie werden toegepast.

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 wordt uitdrukkelijk bepaald dat andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet die een Unieburger willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden dienen te voldoen waarbij

zij een paspoort dienen voor te leggen dat indien nodig voorzien is van een inreisvisum of waarbij zij dienen aan te tonen dat zij op een andere wijze genieten van het recht op vrij verkeer.

4.12 Verzoekende partij voert nog aan dat enkel de gemeente bij machte zou zijn om tot een gebeurlijke weigering te besluiten.

Artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Volgens dit artikel is het gemeentebestuur bevoegd om conform artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit een bijlage 20 af te geven. Het gegeven dat de gemeentebesturen in het kader van de regelgeving bepaalde verantwoordelijkheid dragen, betekent niet dat verwerende partij *in casu* niet gerechtigd zou zijn geweest om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren middels een bijlage 20.

Wanneer in de Vreemdelingenwet bepaalde taken worden gedelegeerd naar het gemeentelijk niveau, betekent dit niet dat de gemeentebesturen over een exclusieve beslissingsbevoegdheid zouden beschikken met betrekking tot het verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie.

Verzoekende partij merkt nog op dat het gemeentebestuur bij het afgeven van de bijlage 19^{ter} nergens opmerkte dat er bijkomende stukken neergelegd dienden te worden. De Raad herhaalt dat in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.13 Het bevel wordt aan verzoekende partij gegeven op grond van artikel 7, §1, 2° vermits haar legaal verblijf intussen verstreken is. Uit het administratief dossier en de gegevens die hierin vervat liggen, blijkt dit inderdaad het geval te zijn.

De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

4.14 Weliswaar is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing de rechten zou schenden waarover zij op basis van artikel 8 van het EVRM zou beschikken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Bovendien gaat de bestreden beslissing nader in op het aspect inzake het gezinsleven van verzoekende partij en het feit dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht. Daarnaast wordt ook verwezen naar de mogelijkheden voor de aanvraag van een verblijfsrecht waardoor de eventuele scheiding hoogstens tijdelijk kan zijn indien verzoekende partij alsdan wel aan de gestelde voorwaarden voldoet.

4.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen kan niet worden vastgesteld.

Het aangevoerde is dan ook in ieder geval als ongegrond af te wijzen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE